

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094827760/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

disse øren, der er fulde af bomuld og ørevoks, og hvor ethvert brøl overhovedet vækker lige stor forfærdelse?

Nye frækheder, slaver! Find noget i hele verden, som endnu anses for helligt, som endnu ingen har turdet låne – jeg tør. Bring det blot her! Kom med noget rovdyrsk! Jeg skal nok brøle det ud! Det skal fælde som en vildmandskølle på deres intet anende nakker, der bøjer sig over deres hidtil skåmøde altre –

Hvorfor kommer I tavse og nolende tilbage, slaver? Er der ikke mer igen i hele verden? Er alting opbrugt, er alle tænkelige bespottelser sagt?

Min sjæl vander sig af foragt, jeg kan næsten ikke tale mer. Slaver, nu vil jeg kaste skam på hele menneskelegten, jeg kan ikke andet, der er ikke andet igen. Men alt skarnet kan endnu ikke være opbrugt. Grav ned og find noget til mig, noget, som endnu ikke har været fremme, som ligger dybsindig langt nede og gemmer på ubrugt stank, søgte, gennem årtusender gøret stank, værre end det, de nu træder i. Bring mig læs af skarn, at jeg kan øse det ud og blæse helbrødet for denne foragters syge, der brænder mit hjerte som nælder!

I kommer igen tilbage med hængende hoder? Der findes altså ikke noget skidt, som ikke menneskefinger allerede har røvet i?

Godt. Så sier vi verden farvel, slaver, vi går bort og laver os en ny verden, sammenflicker os lidt lyksalighed af nogle af de bedste brødstykker af denne her; vi tar nærlig verden fra hinanden, slaver, og bortfører de stumper, som der endnu er lidt ved, og vi vil prøve, om vi på den måde kan skabe os en smule tålølig, resigneret tilfredshed for den tid, der er igen, indtil vi selv går ned og blir til skarn, som måske en kommende digter vil grave op og slynge sin samtid i ansigtet som en udfordring.

Ta solen med, slaver! Den skal en af jer bære bag efter mig, så den altid kan skinne og varme på min ryg.

Månen lar I blæ; jeg gider ikke set dens blegpottige fjæs, ti hvad enten den så er hel eller halv eller en mindre brøkdæl, så ligner den aldrig andet end en gammel jomfru på tre forskellige stadier; det nævnt runde, det inetsigende flade eller det hulkindet af-fældige. La den blæ siddende til fornøjelse for alle slapsanset!

Af skyer vil jeg kun ha nogle af de højtsvævende, uskyer, som

en af jer med passende mellemrum skal afkøle mit hoved med, for der ønsker jeg, det skal være koldt; og glem ikke en ordentlig tordensky, som vi kan more os med i vor fritid!

Vi vil ha det hyggeligt, slaver; en halv snes stykker af jer skal passe på, at der ingen kvindfolk kommer ind i vor ensomhed; dem skal I vise bort, men høflig, for I skal altid vise jer som gentlemen, kun mig tilkommer det at være fræk.

Har nu efter, hvordan rollerne skal fordeles mellem jer, og la mig se, ingen af jer glemmer sine instrukser.

Et meget stort antal slaver vil jeg holde for at ha noget at skælde ud på: de skal, når jeg så synes, agere mennesker, og de må samle sig om mig i en uovenskuelig skare og la sig skælde ud, så længe det mører mig. Af dem skal enkelte udvalgte ha til mission at skælde igen, håne mig, så vittig som muligt, og de skal i sandhed ikke spare på krudtet, hvis de ønsker at finde nåde for mine øjne. Dem vil jeg særlig elske, og hvis de gør deres gerning ret, skal de ingenlunde komme til at fortryde, at det er faldet i deres lod at forestille oppositionen mod deres elskede herre. Andre skal specielt bære titel af lumpne slaver; de skal forestille de mest lusede af mine bekendte og bør i særlig grad gøre sig værdige til min foragt; for jeg kan ikke undvære menneskene, må I vide, jeg har fattet en ulykkelig kærlighed til deres små ynkeligheder, så at jeg stadig må ha noen, jeg kan gøre til genstand for min foragt; det er et piringsmiddel, som jeg ikke vil afse.

Bandeslaver skal jeg ha, som skælder ud, når jeg ikke selv kan mer, og som har at bruge grove ord, når jeg ikke selv gider ta sådanne i min mund, fordi de er mig for gamle.

Da jeg ikke kan undvære beundring, skal jeg osse ha slaver til det brug. De skal aflevere deres bifald, de skal yde deres bestemte mål af latter, begejstring, bestyrrelse m. m. – ikke når jeg er særlig inspireret, men når jeg i længere tid intet godt har gjort, ti da har jeg mest brug for bifald. Endvidere digterslaver, som i de mere trange tider har at tilviske mig geniale ting, som jeg så bearbejder og udgir for mine egne. Fortrolighedslaverne må ikke glemmes; de skal lytte til mine udgydelser, de skal forstå dem og føle den dybeste deltagelse for mig, de skal ganske fatte vægten af det, jeg har at bære på. Men når jeg så næste dags morgen fortryder